

Jernbane over Landtangen, og paa den anden Side findes de Skibe, der tilhøre det samme Næderi som det, de kom med, og de fortsatte da Reisen. Disse Skibe anløbe de vigtigste Havne paa Vestkysten af Sydamerika og løbe tilsidst enten op til Kalifornien eller gaa videre til Ostindien, Australien eller China. Ikke alene dette, men ogsaa Suezkanalen har havt Indflydelse paa St. Thomas' Indtægter af Skibe, og denne Nedgang vil naturligvis blive endnu meget større, naar det indtræffer, hvad der rimeligvis snart vil ske, at Landtangen ved Panama bliver gennemgraved. Foruden dette ere jo ogsaa Amerikanerne stærkt i Færd med at gennemgrave enten ved Darien eller ved Nicaragua, men hvad enten det bliver det One eller det Andet, saa ere alle disse Fremskridt et Tab for St. Thomas. Der bliver da kun tilbage for St. Thomas de Skibe, som enten gaa til Fastlandet eller til Cap det gode Haab; at Passagererne navnlig foretrække at gaa den anden Route, er meget naturligt, fordi Reisen om Kap Horn Almindelighed er yderst besværlig, mange Gange meget farlig, og er en langt, langt længere Reise. Af Seilskibe har St. Thomas i Almindelighed ikke nogen væsentlig Indtægt. De Seilskibe, som gaa fra Nord til Syd, anløbe ikke St. Thomas uden i Tilfælde af Havari eller af Mangel paa Proviant. Altsaa, de Seilskibe, som nu besøge St. Thomas, ere de saa Skibe, som søge Fragt og gaa til St. Thomas, hvor de i Almindelighed kunne faae at vide, hvor der er Fragt at faae paa de omliggende Der. Selve denne Forretning for St. Thomas er ogsaa gaaet stærkt tilbage og vil gaa endnu mere tilbage, fordi man paa alle de omliggende Der nu har Agenter og Kommissionærer, der ved Hjælp af Telegrafen faae Underretning om, hvorfomhelst der er Fragt at faae, saaledes at Skibet, hvor det end ligger, vil kunne faae at vide, hvor Fragt er at faae, og derfor ikke har nødig at gaa til St. Thomas. En anden Ting, som ogsaa St. Thomas maa forberede sig paa, er at miste de Englændere, der for Dieblicket ere paa Den. Englænderne, der altid have et skarpt Blik for kommercielle Forhold, vare nemlig blandt de Første, som gavede Impulsen til den store Handelsvirksomhed, som senere udbredte sig paa St. Thomas; de have anlagt en Bank der, de have deres Dok, ja, jeg kunde gjerne sige, at naar man gaar derovre, faar man et Indtryk, som just ikke er meget behageligt for en Dansk, nemlig at Englænderne der ere, som om det var deres egen lille D. Det gaar endogfaa saa vidt, at man kan se engelske Dampskibe gaa ganske rolig ind i St. Thomas's Havn uden at heise Flag paa Toppen. Det er en Uhyggelighed, som jeg dog vil haabe, at den nye Guvernør vil sætte en Stopper for, hvilket ganske let kan ske ved en simpel Bestemmelse i Havnearbejdningen, uden at man derfor har nødig at spille et eneste diplomatisk Ord i den Anledning. Derfor man nu gaar over til

St. Croix, have vi der noget ganske Andet. St. Croix hed, og det er slet ikke saa længe siden, Vestindiens Havn. At St. Croix er gaaet tilbage, kan jeg forklare med meget saa Ord paa en meget naturlig Maade. De Herrer Plantageeiere, der for en 20—30 Aar siden vare paa St. Croix, vare Folk, der levede omtrent som smaa Prindsfer. De brugte en forfærdelig Høben Penge; de levede enten i den ene eller den anden Hovedstad i Europa, og de brugte der meget mere, end deres Indtægter vare. Da gik Læberne tilbage, men istedetfor at gaa hjem og passe deres Forretning, bleve de dog ved at leve i Udlandet. De gjorde Gjæld — dengang var det endnu en let Sag at faae Penge — og det gik tilbage og fremdeles tilbage. Naar altsaa Agerdyrkningen eller, som det jo her er, Sukkerdyrkningen i den Grad er gaaet tilbage paa St. Croix, ligger det oprindelig deri, at de Herrer Plantere have levet over Evne. Der er imidlertid en stor Forskjel paa St. Croix og St. Thomas. St. Thomas er en Klippe, der er afhængig af tilfældige Forhold, St. Croix er endnu den Dag idag Vestindiens Havn; den har den samme gode og frugtbare Jordbund, som den altid har havt. Naar der er sagt, at Jordbunden er udpint, er det kun løs Tale. Den har ikke været udpint, og det vil vise sig med Tiden. Men vi have altsaa her paa St. Croix det, som ingen Ulykke og ingen daarligere Tider kan berøve Landet, den gode, frugtbare Jordbund. Naar jeg tænker paa disse Forhold paa St. Croix nu, har jeg ikke kunnet undlade at sammenligne dem med Forholdene i min Fødeprovinss Lolland i 1833. Lolland vide vi Alle er et af Danmarks rigeste Lande, ialtsald Mariæbo Amt. 1833 vare Forholdene saaledes paa Lolland, at en Bonde i Almindelighed havde 6 Heste og 2 eller i det Øieste 4 Køer. Det veed jo enhver Landmand, er et aldeles forkeert Forhold. De 6 Heste vare saadanne, at naar Bonden om Foraaret skulde pløje med dem, gif de, men sagde han Pr.! faldt de allesammen. Der var Bøndergaardene, som vedkommende Eier ikke kunde finde en Fæster til. Han maatte give en Mand baade Penge til at betale Indfæstningen med og Penge til at kjøbe Besætning for, og han maatte endog give ham Fødekor for et helt Aar. Nu vil jeg spørge Alle og Enhver, om det var Jordbundens Skyld paa Lolland, eller det var Befolkningens Skyld, som boede der? Jeg tror, det vil være klart for Enhver, at det var Befolkningens, der intet ikke forstod eller ikke havde det Nødvendige for at drive Jorden, saaledes som den skulde drives. Gaa nu over til Lolland og de Herrer ville se en ganske forbausende Forskjel. Ganske vist tror jeg ikke, at Bondestanden i Almindelighed er saa velhavende som man synes at tro, trods deres gode Heste og flotte Kjøretøier, og Bondestanden er jo ligesaa lidt gaaet fri for den Art Luxus og Forsængelighed, som har belemret